

Márton Tímea

Árny és fény

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren innen, de az Üveghegyeken túl, volt egy erdei tisztás. Virágok ezrével nőttek ott, gyönyörű fenyes ölelte körül. Kis hegyi patak szelte át. Kristálytisza vize csak úgy szikrázott a nap sugarainak cirógatásától. Leghűségesebb látogatója egy egyszarvú volt. Gyönyörű teremtés, hófehér, makulátlanul tiszta. Csupán sörénye és farka táncolt enyhe kékes árnyalatban. Szemei, akár két jégkristály. A tisztás smaragdoló fűvét ízlelte.

Ekkor szárnyzuhogás hasított a mesészerű pillanatba. Hatalmas, csontos szárnyak vad tánca a levegőben. Az erdő ura tért haza, a mindenki által rettegett sárkány. Pikkelyei, akár a tisztás végtelennek tűnő pusztája, zöldben tündököltek. Egy gyermeket hozott magával. A hét nagy ország közül egyiknek örökösét. Az ifjú királyfi riadtan kiáltozott, amikor a hatalmas élőlény letette a selymes fűre. Gyönyörű kisfiú volt. Tincsei, akár a mezőkön végigfutó búzatáblák, szemei a tiszta kéklő eget idézték, bronzos bőre mutatta, hogy imádta a természetet, nem szeretett egy épületbe zárva rostokolni. Ez akkor sem volt másként, amikor ez a fenséges lény elrabolta, egy mezőn éppen pillangót kergetett.

Az ifjú elevenése azonban nem tartott sokáig, amint a sárkány közelebb lépett hozzá, agyát elárasztotta valamiféle bársonyos sötétség. Elájult.

Egy barlangban ébredt, szalmán feküdt. Egy férfi ült mellette. Az ismeretlennek sötétlő, éjfekete tincsei arcába hullottak. Amikor a picinek nehézkesen, ám-bár felrebbentek pillái, ő rápillantott. Szemei akár a végtelen hegyi legelők, zöldellőek, mély érzéseket mutattak. Talán a végtelen magányt vélte felfedezni bennük. Bőre természetellenesen fehér volt. Mindezt összevetve egy egészen daliás, bár kissé groteszk férfi volt.

— Te... ki vagy? — motyogta a kisfiú.

— A nevem Shadow. És te? Téged hogy hívnak?

— Én... nem tudom... nem emlékszem... — mondta halkán, kissé pizén.

— Akkor mit szólnál, ha én adnék neked nevet? Mit szólnál ahhoz, hogy Light? Fényt jelent.

— Fény? Én?

— Hisz olyan tündöklő vagy! A leggyönyörűbb gyerek, akit láttam!

— Köszönöm... — szelíd mosollyal arcán nézett fel rá.

Teltek-múltak a napok, hetek, hónapok. A kis Light egyre inkább cseperedett. Már el is felejtette, hogy neki kishercegi kötelessége lett volna, hogy országában

teljesítsen. Csak az újonnan megismert férfi mellett akart lenni, aki rengeteg dolgra megtanította. Úgy érezte, nagyon közel áll hozzá. Közelebb, mint bármelyik családtagja. Otthon igazán csak testvére szeretetét érezte. De itt, mintha egy új, igazabb apát kapott volna, akinek nemcsak egy örökös jelentett, hanem egy barátot, egy felelősséget, egy szeretett személyt. Emlékei a régmúltról egyre fábbá váltak.

Gyakran játszott a völgy egyszarvújával. Sok érdekes lényel találkozhatott. Még a nagy sárkány barlangjában is járt. Amikor Shadownak dolga akadt, mindig rábízta a barlanglakóra. Őt is imádta, ahogyan az erdő összes fura lényét: a repülő szivárvány nyuszikat, a fényt adó tündéreket, a hatalmas griffet...

Egy nap Shadow egy sípot adott neki. Kis, sárkánymintával faragott sípot. Nem pusztán jó szándékból, csupán mert rossz érzése támadt.

— Ezt miért kapom?

— Hogy ha bajba kerülnél, csak fújd meg, s én ott termek!

— Köszönöm! — karjai ölelésre nyíltak, melyet a férfi fogadott is. Majd végignézett a hercegen. Magas, kecses, szép férfivá nőtte ki magát. Ezalatt Shadow semmit sem változott, de Lightnak már semmi sem volt fura ezek után. Hisz még az otthonukban is sárga fénybe burkolózott, karcsú tündérek világítottak lámpa helyett!

Zafírkék szemeivel felpillantott Shadowra, elveszett az ő bársonyos zöld íriszeiben. Röpke csókot adott neki. Alig tartott néhány másodpercig, de mindkettjük szíve nagyot dobbant erre a kis érintésre. Majd a herceg ijedten ránézett. Talán búcsúcsók volt ez?

— Már biztosan menned kell!

— I-igen... — susogta amaz, még nem fogta fel, mi is történt, hátat fordított, elindult. Majd félúton elmosolyodott.

Ez volt az első alkalom, hogy Light nem a sárkánynál maradt otthon. Shadow azt mondta, szegény lény most beteg. Szívesen meglátogatta volna, de nevelője óva intette ettől, mondván, még a végén elkapja a nyavalyát!

Így hát Teslával, az unikornissal sétált, amikor egy füst jellegzetes szagára lett figyelmes. Megijedt, azt hitte, erdőtűz készülődik, így azonnal odaszaladt. Egy bokor mögül kémlt nesztelenül. Csupán két ember volt. Valahonnan nagyon ismerősek voltak számára, mégis olyanok voltak, mint rideg idegenek. A bokor megzörrent, megbotlott, elesett... Leleplezte önmagát.

A két ismeretlen meglepetten nézett rá. Az idősebbik kardját előrántva rászegezte, de akkor felismerte a fiú személyében a herceget. A herceget, akit már évek óta kerestek!

— Maximilian herceg?

— Milyen Maxi... mi? Én Light vagyok!

— Nézze, úrfi, a bátyja! — nézett az idősebb, úgy tűnt szolgál, az urára.

— Ez bizony Ó! Bátyám!

— Nem, én nem... én Shadow fia vagyok... én... én...

— Shadow? Az a vén kuruzsló mágus? Elvarázsolt volna? Gyere, gyermekem, neked nem ez a hely való. Vissza kell térned az országba, a népnek szüksége van rád!

— Népnek...? — értetlenkedve nézett a francia akcentussal beszélő férfire. Nem értette az egészet. Már nem emlékezett élete azon szakaszára, amikor herceggként élt a városában.

— Nem akarok sehova sem menni!

— Ne butáskodjon! Hosszú éveken át kerestük. Ifjú úr, az édesapja a halálán van, nem hagyhatja magára az országot! — ragadta meg karját. A fiú a nyakába akasztott síp után kapott. Habozott. Ha megfűjja, talán ezek az idegenek bántani fogják nevelőjét, hisz olyan csúnyán, lenézően beszéltek róla... De ha nem, akkor elviszik... Nem kellett sokat töprengenie.

— Nicsak, mi az? — a francia megfogta a sípot, könnyedén elszakította az azt tartó nyakláncot, s elvette. Nézegette egy darabig a dühösnek tűnő sárkány motívumot rajta, majd belefűjt. Semmi hang. Csupán néma sikolyt vitt a szél. Emberi fül számára lehetetlen hallani, de a mágus tudta, hogy baj van.

Hangtalanná vált az erdő, s madarak könnyed csicsergése elhalkult, majd teljesen megszűnt. Nagyon súlyosnak tűnt ez a csend, viszont nem tartott sokáig. Dühödt hang törte meg. Sikoly... nem is, inkább ordítás, valami egészen földöntúli.

S felbukkant Ő: az a nemes lény, aki annak idején magához ragadta a fiút, hogy enyhítse magányát, a hatalmas sárkány.

A szolga felismerte a lényt. Akkor, mikor elragadta tőlük Maximilian herceget, megfogadta, hogy véget vet a sárkány életének, aki folyton rettegésben tartotta a városiakat, s most végre megadatott neki a beteljesítés pillanata. Kard pengéje csillant meg ezüstösen. Támadt, sebet ejtett.

— Hagyjátok abba! — kiáltott parancsolóan Light, most olyan határozottan csengett hangja, mint egy igazi uralkodóé.

A sárkány megállt, de a francia kardja nem hallgatott a parancsoló szóra. Le-csapott, de nem a gyíkszerű lényre. A herceg élő pajzsként óvta meg a szeretett lényt. Az Ő karmazsin vére festette be a kard pengéjét.

— Light!

— Maximilian!

A sárkány hirtelen emberi alakot öltött, s odalépett az elernyedve fűre hulló testhez. Karjaiba zárta óvóan.

— Light...

A fiú kesernyés mosollyal arcán nézett fel rá, ajkai mozogtak, de nem jött ki hang a torkán. Tengerkék szemei lassan lecsukódtak. Egyikőjük sem hitte, hogy a sárkány kilétére ilyen fájdalmas pillanatban derül fény.

Shadow nem tétovázolt sokat. Kihúzta a kardot, a sebet gyógyítani kezdte. Kétségbeesetten keresgélt varázskönyvében. Furcsa, érthetetlen nyelven mormogott, mintha halandzsázott volna. Hosszú órák teltek így, reménye kezdte el-

hagyni, még ha a két ember segíteni is próbált neki. Furcsa mód most megbíztak benne...

A szél belekapott hajukba, a könyvet lapozni kezdte. Shadow hagyta, nem hitte, hogy ez segít, de rosszabb már nem lehetett a szívet megtöltő keserű bánatnál. A könyv lapjainak tánca abbamaradt. Egy aranylóan csillogó színnel írt varázsigenél állt meg. A mágus rávetett egy pillantást, majd mormolni kezdett. Zöld köpenye egyre sötétebb árnyalatokban táncolt, mintha kormot öntöttek volna rá. Gyászruhát öltött, majd Ómaga lassan halványulni kezdett, fekete füstfelhővé vált. Elvesztette szabadsága szárnyait, sötétlő árnyékká változott. S az Őt életető fény volt Light, az a tündöklő ifjú.

Light békés arcára kis grimasz kúszott, felpattantak szemei.

— SHADOW! — kiáltott. Öccse szomorú arcával találta szembe magát.

— Gyere...

— De Shadow!

— Ő már... nem lesz melletted többé.

— Micsoda? — de választ nem kapott, erőltlenül követte őket, nem tudta, hova mennek... Csak mentek.

Lassan visszatért minden a megfelelő mederbe. Király lett. Igazságos uralkodóvá vált, de örököse sosem lett. Nem akart magának feleséget, nem volt képes soha többé mélyen, őszintén szeretni.

Esténként árnyéka eltűnt, titokzatos, halovány alak cirógatta arcát, susogott neki, de ő sosem érezhette, nem láthatta, nem érinthette meg őt... Az egész egy rossz rémálomnak tűnt csupán.

— Várjunk csak! — szólt közbe egy gyerekhang.

— Hmm? Igen?

— Ez így nem jó mese, egy mesének vidám kell legyen a vége, de ez így nem vidám!

— Igazad van... Akkor engedd meg, hogy folytassam...

A herceg hosszú életű királlyá nőtte ki magát, a nép szerette, kevés volt a rosszakarója. Amikor meghalt, a temetésén rengeteg ember volt jelen, akik tiszteltek, akik mindvégig kedvelték őt. Ő csak édesen mosolygott koporsójában. A lelke egy szebb helyre szállt tova, ahol örökké együtt lehetett Shadowval, hisz ezek után visszanyerte szabadságát, kiszabadulva az árnyékbörtönből.

— Így máris sokkal jobb! — csicseregte a gyerek. A férfi lerakta a mesekönyvet, pusztit nyomott homlokára.

— No, de most már alvás, ifjú úr!

— Rendben, apa... Jó éjszakát!

— Szép álmokat!

Az apa majd elfújta a gyertyát, s a szobát hirtelen befedte a sötétség árnya.